

Sygnatura akt XIII GC 1928/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 12 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Chańko

Protokolant: Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko J. A.

o zapłatę

1. zasądza od J. A. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 4558,76 zł (cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt osiem złotych i 76/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.451,11 złotych od dnia 10 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność J. A. jest solidarna z odpowiedzialnością L. A. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 25 września 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XIII GNc 3421/15;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od J. A. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 1.600,32 zł (tysiąc sześćset złotych i 32/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność J. A. jest solidarna z odpowiedzialnością L. A. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 25 września 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XIII GNc 3421/15.

Sygnatura akt XIII GC 1928/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2015 roku powódka (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie solidarnie od L. A. oraz J. A. kwoty 4 618,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż na żadaną kwotę składają się należności wynikające z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu X Wydział Gospodarczy, wydanemu dnia 17 czerwca 2009 r. z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko (...) sp. z o.o. w Ł., tj. 1.932,31 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 4 maja 2015 r. w kwocie 1.518,8 zł oraz 624,5 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, 150 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym, 333,15 zł tytułem kosztów bezskutecznej egzekucji oraz 60 zł tytułem opłaty za pełny odpis KRS. Odpowiedzialność pozwanych wynika zaś z art. 299 k.s.h., zgodnie z którym pozwani, jako członkowie zarządu (...) sp. z o.o. w Ł., odpowiadają za długi spółki osobiście, gdyż w okresie sprawowania przez nich zarządu istniała dochodzona wierzytelność, która nie została zaspokojona wobec bezskuteczności egzekucji, przy czym pozwani nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości spółki.

/pozew, k. 2-8/

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym Referendarz sądowy w tut. sądzie nakazał pozwanym solidarnie zapłacić na rzecz powoda kwotę 6418,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 10 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 692,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/nakaz zapłaty, k.32/

Nakaz zapłaty uprawomocnił się w stosunku do pozwanego L. A. z dniem 31 października 2015 r.

/zarządzenie k.71/

W dniu 12 października 2015 r. pozwany J. A. wniósł sprzeciw od wskazanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w okresie, kiedy wierzytelność powoda powstała i stała się wymagalna, tj. pomiędzy 23 lutego a 24 sierpnia 2010 r. pozwany J. A. nie pełnił funkcji członka zarządu. Nie brał również udziału w zawieraniu umowy z powodową spółką, gdyż nie leżało to w zakresie jego obowiązków. Dodatkowo wskazał, że w czasie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu, spółka znajdowała się w dobrej sytuacji finansowej i nie zachodziła potrzeba złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zaznaczył również, że postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce prowadzone było dwa lata przed wniesieniem powództwa w niniejszej sprawie i powódka nie wykazała, iż egzekucja przeciwko spółce aktualnie również okazałaby się bezskuteczna.

/sprzeciw, k. 40-41v/

W odpowiedzi na sprzeciw dnia 20 listopada 2015 r. powódka podkreśliła, że przedmiotowe obowiązanie stało się wymagalne 26 lutego 2009 r. więc, wobec twierdzenia pozwanego, że spółka znajdowała się w dobrej kondycji finansowej, powinno zostać zaspokojone w czasie sprawowania przez niego funkcji.

/pismo powódki, k.65/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty z dnia 17 czerwca 2009 r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu X Wydział Gospodarczy, nakazał, aby pozwany (...) sp. z o.o. w Ł. zapłacił powodowi (...) sp. z o.o. w W. kwotę 1.932,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 7,5 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/nakaz zapłaty, k. 18/

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi D. N. w sprawie z wniosku wierzyciela (...) sp. z o.o. w W. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec (...) sp. z o.o. w Ł. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

/postanowienie, k. 21/

J. A. był prezesem jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o. w Ł. w okresie od 11 lutego 2010 roku do dnia 21 maja 2010 roku.

/uchwała, k. 87-90; uchwała, k.95/

Spółka (...) sp. z o.o. w Ł. do dnia wytoczenia powództwa nie składała wniosku o ogłoszenie upadłości.

/okoliczność bezsporna/

J. A. został wezwany do zapłaty kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu pismem z dnia 5 maja 2015 r.

/wezwanie do zapłaty, k.29/

Ustalając stan faktyczny Sąd nie oparł się na przesłuchaniu pozwanego (k.79v), w zakresie, w jakim twierdził on że zarządzana przez niego spółka znajdowała się w dobrej kondycji finansowej. Okoliczność, ta nie została bowiem udowodniona przez pozwanego, zaś twierdzenie pozostaje w sprzeczności z wiarygodną dokumentacją przedstawioną przez powódkę, w szczególności w postaci postanowienia o umorzeniu egzekucji prowadzonej od 10 grudnia 2009 r. do 31 grudnia 2013 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty głównej.

W myśl dyspozycji art. 299 §1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce (...) okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

W literaturze przedmiotu podniesiono, że surowa odpowiedzialność członków zarządu wynika z przyjętej w kodeksie spółek handlowych konstrukcji prawnej spółki z o.o. (...) i zasady odpowiedzialności znajdują uzasadnienie w wyłączeniu prawa wspólników do prowadzenia spraw spółki z jednoczesnym powierzeniem tego uprawnienia członkom zarządu spółki. W konsekwencji, to nie wspólnicy, ale członkowie zarządu ponoszą, w określonych prawem sytuacjach, odpowiedzialność zarówno cywilną, jak i karną (tak A. Szajkowski, M. Tarska, Kodeks, 2005, t. II, s. 964). Podkreślić należy, że w komentowanym przepisie - w odróżnieniu od np. art. 293 k.s.h. - mowa jest o odpowiedzialności za zobowiązania, a nie za szkodę (zob. M. Gutowski, Charakter prawny i zakres przedmiotowy odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. na podstawie art. 299 k.s.h., PPH 2008, nr 11, s. 24 i n.; T. Siemiątkowski, Odpowiedzialność..., op. cit., s. 207 i n.).

Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki nie jest odpowiedzialnością solidarną członków zarządu i spółki, a jedynie odpowiedzialnością solidarną członków zarządu. Ponadto, trudno tu mówić o subsydiarności jako przeciwieństwie do odpowiedzialności pierwszorzędnej. Można co najwyżej przyjąć posiłkową, uzupełniającą odpowiedzialność członków zarządu, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. Subsydiarność musiałaby oznaczać wspólną odpowiedzialność spółki i członków zarządu z określoną kolejnością zaspokojenia, podczas gdy w kontekście komentowanej regulacji możemy mówić jedynie o kolejności, bez wspólnej odpowiedzialności.

Bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce jest warunkiem poniesienia odpowiedzialności - na podstawie omawianej regulacji - przez członków zarządu. Przepis zawiera odniesienie do wszelkich form egzekucji prowadzonej zarówno na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, jak i przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (zob. A. Kidyba, Spółka..., op. cit., s. 800; K. Dąbek-Krajewska, Przepis art. 298 k.h. jako przesłanka odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o., Rejent 1999, nr 9, s. 35; J. Jacyszyn (w:) J. Jacyszyn, S. Krześ, E. Marszałkowska-Krześ, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, Warszawa 2001, s. 401).

Powód w postępowaniu określonym w art. 299 k.s.h. ma legitymować się tytułem egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce. Skoro bowiem możliwość występowania przeciwko członkom zarządu uzależniona została w tym przepisie od okazania się bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, to należy przyjąć, że hipoteza art. 299 § 1 k.s.h. objęła, przede wszystkim, wszczęcie egzekucji, a do tego co do zasady wymagany jest tytuł wykonawczy (art. 778 k.p.c.).

Wykazanie bezskuteczności egzekucji prowadzonej w celu zaspokojenia należności zasądzonej tytułem wykonawczym stanowi zarazem dowód wymagalności wierzytelności powoda wobec niewypłacalnej spółki, co do zasady nie jest bowiem możliwe uzyskanie tytułu wykonawczego w zakresie niewymagalnych należności za okres miniony. Niemniej jednak podkreślenia wymaga, na co wielokrotnie wskazywał w swych orzeczeniach Sąd Najwyższy, że odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania wobec spółki z o.o. ponoszą na

podstawie art. 299 k.s.h. osoby będące członkami jej zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia tego zobowiązania, niezależnie od jego wymagalności (zob. np. uchwała z 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07, OSN 2009, Nr 3, poz. 38; wyrok z 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, Legalis; wyrok z 25 lutego 2010 r., V CSK 248/09, OSN 2010, Nr 10, poz. 141). W postępowaniu opartym na art. 299 k.s.h. wierzyciel nie musi więc udowadniać powstania stanu wymagalności dochodzonego roszczenia w czasie pełnienia przez pozwanych członków zarządu ich obowiązków.

Przesłankami odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jest więc istnienie zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania jeszcze przez tą osobę członkiem zarządu, czy to już po odwołaniu z zarządu.

Pozwany natomiast, chcąc się uwolnić od odpowiedzialności, powinien udowodnić jedną z okoliczności określonych w art. 299 § 2 k.s.h. Członkowie zarządu mogą również zwolnić się z odpowiedzialności, wykazując, że w czasie pełnienia przez nich funkcji nie było podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, a tym samym wykazując, iż nie istnieje związek przyczynowy między sposobem sprawowania zarządu a szkodą doznaną przez wierzyciela spółki (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 czerwca 2014 r., VI ACa 1529/13, LEX nr 1537493).

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że powodowej spółce przysługiwała wierzytelność przeciwko (...) sp. z o.o. w Ł.. Wierzytelność ta została stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 17 czerwca 2009 r. - przesłanka istnienia wierzytelności została zatem wykazana.

Egzekucja wierzytelności okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi D. N. , w sprawie z wniosku wierzyciela (...) sp. z o.o. w W., umorzył bowiem postępowanie egzekucyjne wobec (...) sp. z o.o. w Ł., wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu w odpowiednim czasie, tj. w czasie, kiedy istniało zobowiązanie spółki i w czasie właściwym do złożenia wniosku o upadłość (por. wyr. SN z dnia 25 lutego 2010 roku, V CSK 248/09, Legalis, wyr. SN z dnia 19 marca 2009 roku, III CSK 219/08, L.).

Nie ulega wątpliwości, że pozwany J. A. był członkiem zarządu w czasie istnienia zobowiązania. Jak zostało wykazane w sprawie, pełnił on funkcję prezesa zarządu od 11 lutego 2010 roku, a zatem już po powstaniu zobowiązania nie tylko w zakresie roszczenia głównego, ale również kosztów sądowych zasądzonych prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 17 czerwca 2009 r. W sprawie pozwany nie wykazał przy tym, że w czasie pełnienia przez niego funkcji nie było podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości – przesłuchanie pozwanego w tym zakresie, nieoparte żadnymi innymi dowodami, nie może bowiem zostać uznane za sprostanie ciężarowi dowodu na tę okoliczność. Nie ma również znaczenia dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego zakres obowiązków powierzonych mu jako prezesowi zarządu – tym bardziej, że jak sam wskazał, sprawował on zarząd jednoosobowo.

Spełnione zatem zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanego określone w art. 299 § 1 k.s.h.

Pomimo istnienia przesłanek odpowiedzialności, członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. w następujących przypadkach:

- gdy wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o upadłość lub wszczęto postępowanie układowe,
- niezgłoszenie wniosku o upadłość lub niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy,
- pomimo niezgłoszenia wniosku o upadłość lub niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Ciężar dowodu powyższych okoliczności spoczywa na członku zarządu. Jak słusznie podkreślił SN w wyroku z 22 maja 2013 r. (sygn. akt III CSK 321/12, LEX nr 1353211): „odpowiedzialność ukształtowana przez art. 299 § 1 k.s.h. służy interesowi wierzycieli i ma na celu ich ochronę, stanowiąc o zasadach i przesłankach odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okolicznościach wskazanych w tym przepisie. Przesłanki

egzoneracyjne określone w art. 299 § 2 k.s.h. mają na celu zrównoważenie sytuacji członków zarządu spółki z o.o. wobec wierzycieli, jeżeli mimo bezskuteczności egzekucji wobec spółki nie powinno się również do odpowiedzialności cywilnej pociągać tych osób, z przyczyn enumeratywnie wskazanych w powołanym przepisie. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. i do nich należy wykazanie okoliczności zwalniającej ich z odpowiedzialności względem wierzycieli spółki”.

Dwie pierwsze przesłanki egzoneracyjne w sprawie nie zachodziły, bowiem spółka nie składała wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego ani naprawczego przed wytoczeniem powództwa.

Odnosząc się zaś do przesłanki trzeciej, braku szkody po stronie wierzyciela, należy wskazać, iż skoro ciężar dowodu tej przesłanki spoczywał na pozwanym, to nie wykazał on dowodowo, iż majątek spółki rzeczywiście wystarcza na pokrycie jej zobowiązań, lub nie wystarczyłoby na pokrycie jej zobowiązań w postępowaniu upadłościowym. Kwestia ta wymagała wiedzy specjalnej.

Natomiast wierzyciel, chcąc skierować egzekucję do majątku członka zarządu, nie musi udowadniać poniesienia jakiegokolwiek szkody związanej z niezłożeniem lub opóźnionym złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Wystarczające będzie, że wykaże bezskuteczność egzekucji z majątku spółki (potwierdził to SA w Warszawie w wyroku z 3 czerwca 2011 r., VI ACa 1441/10, LEX nr 983728, zgodnie z którym wierzyciel dochodzący na podstawie art. 299 k.s.h. od członków zarządu swych niewyegzekwowanych roszczeń względem spółki korzysta z ustawowego domniemania szkody i musi wykazać jedynie fakt bezskuteczności egzekucji w stosunku do spółki).

Jak więc wynika z ustaleń, powódka wykazała przesłanki rozpatrywanej odpowiedzialności, których ciężar dowodu ją obciążał, pozwany zaś nie udowodnił żadnej okoliczności egzoneracyjnej - niewątpliwie więc istniały podstawy do zasądzenia dochodzonej kwoty 4558,76 zł od J. A., solidarnie z L. A., którego odpowiedzialność wynika z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 25 września 2015 r. wydanego przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt XIII GNc3421/15.

Na zasądzoną kwotę złożyła się należność wynikająca ze świadczenia głównego w wysokości 1.932,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 4 maja 2015 r. w kwocie 1.518,8 zł, a także wynikająca z nakazu zapłaty z dnia 17 czerwca 2009 r. Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu kwota 624,5 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwota 150 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym i 333,15 zł tytułem kosztów bezskutecznej egzekucji. Nie było jednak podstaw do zasądzenia w ramach świadczenia głównego kwoty 60 zł tytułem opłaty za odpis pełny KRS.

Kwota ta stanowi bowiem wydatek strony, poniesiony w celu wykazania legitymacji procesowej pozwanego, a zatem jako część kosztów sądowych podlega rozliczeniu na zasadach określonych w art. 98 i n. k.p.c. Kwotę tę Sąd uznał za zasadną, ale mającą charakter roszczenia procesowego, nie zaś materialnoprawnego i przyznał ją na rzecz powoda w ramach punktu 3 rozstrzygnięcia.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

W judykaturze wskazuje się, że z uwagi na odszkodowawczy charakter odpowiedzialności członków zarządu w trybie art. 299 k.s.h. niewyegzekwowane od spółki odsetki, zasądzone w tytule egzekucyjnym wydanym przeciwko niej, stanowią wtedy szkodę, co jednak w nowym procesie wymaga od powoda wyrażenia ich wartości kwotowej. W wyroku z 4 kwietnia 2014 r. (I ACa 852/13) Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyjaśnił, że na szkodę składać się może zarówno niewyegzekwowana od spółki należność główna, koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego, jak i odsetki, jednakże odsetek należnych od spółki na zasadzie art. 481 k.c. nie można utożsamiać z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozywanego członka zarządu. Nie wstępuje on wszak w sytuację prawną dotychczasowego dłużnika, lecz odpowiada w zakresie szkody poniesionej przez wierzyciela. Z tych przyczyn sformułowanie względem niego roszczenia odszkodowawczego wymaga kwotowego wyrażenia odsetek, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Powódka wyliczyła bowiem kwotę odsetek za zwłokę w spełnieniu świadczenia przez

spółkę (...) sp. z o.o. w Ł. na dzień 4 maja 2015 r. i ujęła ją w ramach kwoty należności głównej, wobec czego kwota ta wyraża szkodę, za którą ponoszą samodzielną odpowiedzialność członkowie zarządu spółki.

Należy przy tym wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lutego 2002 r. (IV CKN 793/00), wierzyciel może domagać się od członków zarządu dłużnej spółki odsetek za opóźnienie od dochodzonego odszkodowania (na które mogą się składać: należność główna i odsetki za zwłokę w jej zapłacie przez spółkę) określonych w sposób odpowiadający art. 481 k.c., które należą się od chwili wymagalności ustalonej stosownie do art. 455 k.c. Zgodnie z ogólnym uregulowaniem przewidzianym w art. 455 k.c. roszczenie odszkodowawcze wynikające z art. 299 k.s.h. staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna.

Wobec faktu, że powód był wzywany do zapłat kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu, żądanie zasądzenia odsetek od kwoty głównej (tj. 1.932,31 zł) od dnia wniesienia w pozwu było w pełni uzasadnione. Zasadne jest również zasądzenie odsetek od kwoty 1.518,80 stanowiącej skapitalizowane odsetki za okres od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 4 maja 2015 r., bowiem zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Zaznaczenia wymaga, iż art. 481 k.c. został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830). Nowelizacja ta wprowadziła na grunt kodeksu cywilnego rozróżnienie na "odsetki" (o których obecnie jest mowa w art. 359 k.c.), oraz "odsetki za opóźnienie" (zastępujące dawne „odsetki”), których obecnie dotyczy art. 481 k.c. Od dnia 1 stycznia 2016 r. za nieterminowe wykonanie zobowiązania przez dłużnika wierzyciel, na podstawie art. 481 k.c., ma więc prawo domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie, wobec czego Sąd rozgraniczył zasądzone w punkcie 1 wyroku odsetki, zgodnie z datami wynikającymi z wskazanej nowelizacji, na „odsetki” oraz „odsetki ustawowe za opóźnienie”.

W tym miejscu należy podkreślić, że uchwałą z dnia 20 maja 2011 r. Sąd Najwyższy podtrzymał wyrażane już uprzednio stanowisko, zgodnie z którym przepis art. 481 §1 k.c. nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu (sygn. akt III CZP 16/11). Należności procesowe, jak koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego oraz koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym mają charakter wierzytelności procesowej i choć zwiększają rozmiar szkody powoda to nie należą się powodowi od nich odsetki za opóźnienie.

Z tego też powodu, powództwo w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwot wyrażających koszty sądowe i koszty egzekucyjne podlegało oddaleniu w punkcie 2 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 231 zł, opłata za odpis pełny z KRS w kwocie 60 zł, koszty dwukrotnego dojazdu pełnomocnika na rozprawę w kwocie 675,32 zł, opłata skarbową od dwóch pełnomocnictw w kwocie 34 zł oraz koszty zastępstwa procesowego jednego pełnomocnika w kwocie 600 zł (na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z §6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). Obaj pozwani przegrywając spór zobowiązani są do zapłaty kosztów postępowania na rzecz powoda, wobec czego Sąd zastrzegł iż odpowiedzialność pozwanego J. A. jest solidarna z odpowiedzialnością L. A. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 25 września 2015 r. wydanego przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. XIII GNc 3421/15. Zgodnie z art. 371 k.c. działania jednego ze współdłużników solidarnych nie mogą pogarszać sytuacji drugiego z nich, a zatem, L. A. nie może odpowiadać w zakresie przekraczającym wysokość jego odpowiedzialności osobistej wynikającej z prawomocnego nakazu zapłaty.

ZARZĄDZENIE

(...)

31 sierpnia 2016 roku